Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PEDRA CRUZE VILLALÓNA
přednesené dne 21. března 2013 [1]

Věci C-625/11 P a C-626/11 P

Polyelectrolyte Producers Group GEIE,
SNF SAS
proti

Evropské agentuře pro chemické látky (ECHA)

„Kasační opravný prostředek — Žaloba na neplatnost — Přípustnost — Předčasná žaloba — Opožděná žaloba — Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie — Právo na účinnou soudní ochranu — Evropská agentura pro chemické látky (ECHA) — Nařízení (ES) č. 1907/2006 — Články 57 a 59 — Látky podléhající povolení — Identifikace akrylamidu jako látky vzbuzující mimořádné obavy — Zápis do kandidátského seznamu — Zveřejnění seznamu na internetové stránce ECHA — Lhůta pro podání žaloby — Dies a quo — Článek 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu — Prekluze“

1. Soudní dvůr byl cestou kasačních opravných prostředků podaných v obou těchto věcech, jež jsou v tomto stanovisku podrobeny společné analýze, požádán, aby rozhodl o zcela zvláštní situaci. Obě žaloby na neplatnost podané týmiž subjekty proti témuž rozhodnutí Evropské agentury pro chemické látky (ECHA) identifikujícímu určitou látku, v projednávané věci akrylamid, jako látku vzbuzující mimořádné obavy, vedly totiž k tomu, že Tribunál Evropské unie přijal dvě usnesení o nepřípustnosti, a sice usnesení Tribunálu ze dne 21. září 2011, PPG a SNF v. ECHA (T-1/10, dále jen „napadené usnesení ve věci T-1/10“), jakož i usnesení Tribunálu PPG a SNF v. ECHA (T-268/10, dále jen „napadené usnesení ve věci T-268/10“) (dále jen společně „napadená usnesení“), přičemž prvním z nich byla žaloba odmítnuta jako předčasná a druhým jako opožděná.

2. Dvěma různými kasačními opravnými prostředky se žalobkyně v řízení před Tribunálem s poukazem zejména na porušení svého práva na účinnou soudní ochranu domáhají, aby Soudní dvůr zmíněná usnesení zrušil, jelikož mají za to, že jak konstatování předčasnosti první žaloby, tak i opožděnosti druhé žaloby jsou stiženy nesprávným právním posouzením.

3. Relevantní ustanovení v obou těchto věcech, a sice čl. 59 odst. 10 nařízení (ES) č. 1907/2006 [2], v projednávané záležitosti stanoví, že se dotčené rozhodnutí ECHA zveřejňuje na internetové stránce ECHA.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. L 396, s. 1).

4. Soudní dvůr má tedy, nejdříve a poprvé, přezkoumat rozhodovací proces zavedený ustanoveními nařízení č. 1907/2006, s cílem určit, zda akty přijaté v rámci zmíněného procesu představují akty napadnutelné dotčenými hospodářskými subjekty ve smyslu článku 263 SFEU. Poté má zkoumat otázku, zda – jak rozhodl Tribunál ve věci T-1/10 – článek 263 SFEU brání tomu, aby žalobce podal žalobu na neplatnost aktu přijatého ve zmíněném rozhodovacím procesu a zveřejněného na internetu, jakmile se o tomto aktu dozví, a tedy dříve, než je akt zveřejněn podle ustanovení nařízení č. 1907/2006.

5. Dále má Soudní dvůr rozhodnout, i v tomto případě poprvé, o pravidlech pro výpočet lhůty pro podání žaloby proti aktům zveřejněným výlučně na internetu nebo přesněji řečeno aktům, u nichž je stanoveno, že se nezveřejňují v *Úředním věstníku Evropské unie*, ale pouze na internetu. Má podat zevrubnější odpověď na otázku, zda se čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu, který stanoví, že lhůta pro podání žaloby proti aktům zveřejněným v *Úředním věstníku Evropské unie* začíná běžet od konce čtrnáctého dne po jeho zveřejnění, použije na zveřejňování aktů na internetu.

I – Řízení před Tribunálem a napadená usnesení

A – *Skutečnosti předcházející oběma žalobám podaným k Tribunálu*

6. Obě žaloby na neplatnost, jež se staly předmětem kasačních opravných prostředků, vycházejí z rozhodnutí, jímž ECHA zahrnula podle článku 59 nařízení č. 1907/2006 akrylamid, látku vzbuzující mimořádné obavy, do seznamu látek identifikovaných pro účely zahrnutí do přílohy XIV nařízení č. 1907/2006 [3].

7. Z obou napadených usnesení vyplývá, že Polyelectrolyte Producers Group GEIE je zájmovým hospodářským sdružením společností vyrábějících nebo dovážejících polyelektrolyty, polyakrylamidy nebo jiné polymery s obsahem akrylamidu, k jehož členům patří SNF SAS [4].

8. Dne 25. srpna 2009 předalo Nizozemské království agentuře ECHA dokumentaci týkající se identifikace akrylamidu jako karcinogenní a mutagenní látky splňující kritéria stanovená v čl. 57 písm. a) a b) nařízení č. 1907/2006, jež má být zahrnuta na kandidátský seznam, kde jsou uvedeny látky podléhající povolení.

9. Dne 27. listopadu 2009 dosáhl Výbor členských států, jemuž byla postoupena dokumentace podle čl. 59 odst. 7 nařízení č. 1907/2006, jednomyslné dohody o identifikaci akrylamidu jakožto látky vzbuzující mimořádné obavy, jelikož splňuje kritéria stanovená v čl. 57 písm. a) a b) zmíněného nařízení.

10. Dne 7. prosince 2009 zveřejnila ECHA tiskovou zprávu oznamující zmíněnou jednomyslnou dohodu Výboru členských států, jakož i aktualizaci kandidátského seznamu v lednu 2010.

11. Dne 22. prosince 2009 přijal výkonný ředitel ECHA rozhodnutí ED/68/2009 stanovící zveřejnění aktualizovaného kandidátského seznamu, a zmiňujícího akrylamid, ke dni 13. ledna 2010.

B – *Oba spory předložené Tribunálu*

12. Za těchto okolností podaly žalobkyně obě žaloby ve věcech T-1/10 a T-268/10.

3 — Dále jen „kandidátský seznam“.

4 — Dále jen „SNF“.

13. První žalobou podanou dne 4. ledna 2010 ve věci T-1/10, jež tvoří předmět kasačního opravného prostředku ve věci C-626/11 P, se žalobkyně domáhaly „zrušení rozhodnutí ECHA, kterým se akrylamid identifikuje jako látka splňující kritéria stanovená v článku 57 nařízení 1907/2006 v souladu s článkem 59 téhož nařízení“ [5]. Dne 5. ledna 2010 podala SNF samostatným podáním taktéž návrh na odklad vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí, zaregistrovaný pod číslem T-1/10 R.

14. Předseda Tribunálu usnesením ze dne 11. ledna 2010 tomuto návrhu na odklad vykonatelnosti předběžně vyhověl.

15. Dne 13. ledna 2010 zveřejnila ECHA novou tiskovou zprávu, v níž oznámila zahrnutí čtrnácti látek na kandidátský seznam a vyhradila případ akrylamidu provedení usnesení o odkladu vykonatelnosti ze dne 11. ledna 2010.

16. Dne 18. března 2010 vznesla ECHA námitku nepřípustnosti žaloby ve věci T-1/10.

17. Usnesením ze dne 26. března 2010 zamítl předseda Tribunálu návrh na odklad vykonatelnosti podaný SNF.

18. Dne 30. března 2010 zveřejnila ECHA na své internetové stránce aktualizovaný kandidátský seznam, v němž je uváděn akrylamid.

19. Druhou žalobou podanou dne 10. června 2010 ve věci T-268/10 tvořící předmět kasačního opravného prostředku ve věci C-625/11 P žalobkyně požadovaly „zrušení rozhodnutí ECHA zveřejněného dne 30. března 2010, kterým se akrylamid identifikuje jako látka splňující kritéria stanovená v článku 57 nařízení č. 1907/2006, a zahrnujícího akrylamid na kandidátský seznam“ [6].

20. Dne 5. listopadu 2010 vznesla ECHA námitku nepřípustnosti žaloby ve věci T-268/10. Dne 18. ledna 2011 ECHA kromě toho předložila doplňující spis ke své námitce nepřípustnosti.

C – *Napadené usnesení ve věci T-1/10 (žaloba prohlášená za předčasnou)*

21. Svým napadeným usnesením ve věci T-1/10 Tribunál vyhověl námitce nepřípustnosti vznesené ECHA a následkem toho žalobu žalobkyň odmítl jako nepřípustnou. Zároveň uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení vynaložených ECHA a rozhodl, že Nizozemské království a Komise ponesou vlastní náklady řízení. Konečně uložil SNF náhradu nákladů řízení o předběžném opatření.

22. V projednávané věci měl Tribunál v podstatě za to, že k okamžiku podání žaloby, tj. ke dni 4. ledna 2010, nebyl ještě akrylamid zahrnut na kandidátský seznam. Tohoto dne sice Výbor členských států vyslovil jednomyslný souhlas s identifikací akrylamidu jako látky vzbuzující mimořádné obavy a výkonný ředitel ECHA přijal rozhodnutí o jeho zahrnutí na kandidátský seznam. Bylo však stanoveno, že toto rozhodnutí nabyde účinnosti teprve 13. ledna 2010 [7]. Rozhodnutí napadené navrhovatelkami nezakládaly tudíž k datu podání jejich žaloby právní účinky vůči třetím osobám [8]. Poněvadž lze kandidátský seznam nalézt pouze na internetové stránce ECHA, zakládá právní akt o identifikaci určité látky jakožto látky vzbuzující mimořádné obavy právní účinky teprve po jejím zahrnutí do zmíněného seznamu zveřejněného na uvedené internetové stránce [9].

5 — Bod 8 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

6 — Bod 11 napadeného usnesení ve věci T-268/10.

7 — Bod 45 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

8 — Tamtéž (body 41 a 46).

9 — Tamtéž (bod 50).

D – *Napadené usnesení ve věci T-268/10 (žaloba prohlášená za opožděnou)*

23. Svým napadeným usnesením ve věci T-268/10 Tribunál vyhověl námitce nepřípustnosti vznesené ECHA, a tudíž žalobu odmítl jakožto nepřípustnou. Zároveň rozhodl, že žalobkyně ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené ECHA, a Nizozemské království ponese vlastní náklady řízení.

24. Tribunál v projednávané věci konstatoval, že napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí, kterým se akrylamid identifikuje jako látka splňující kritéria stanovená v článku 57 nařízení č. 1907/2006 a zahrnuje akrylamid na kandidátský seznam [10], bylo ECHA publikováno na její internetové stránce dne 30. března 2010 v souladu s povinností, kterou jí ukládá čl. 59 odst. 10 nařízení č. 1907/2006 [11], a že lhůta pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí uplynula dnem 9. června 2010 [12]. Jelikož byla žaloba podána dne 10. června 2010, stalo se tak opožděně [13], a jelikož se žalobkyně nedovolávaly existence nahodilé události nebo zásahu vyšší moci [14], musela být žaloba odmítnuta jakožto nepřípustná [15].

25. Tribunál rovněž dodal, že poté, co byla zjištěna opožděnost žaloby, nemohly se žalobkyně dovolávat případného omluvitelného omylu [16].

II – Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

26. Žalobkyně v obou řízeních před Tribunálem podaly kasační opravný prostředek proti napadeným usnesením, přičemž první z nich, zapsaný dne 6. prosince 2011 pod číslem C-625/11 P, byl podán proti napadenému usnesení ve věci T-268/10, které prohlašovalo žalobu za opožděnou, a druhý, zapsaný pod číslem C-626/11 P, byl podán proti napadenému usnesení ve věci T-1/10, které prohlašovalo žalobu za předčasnou.

27. Dopisy došlými dne 23. prosince 2011 Nizozemské království, které podporovalo ECHA v obou věcech projednávaných před Tribunálem, prohlásilo, že pokračuje v podpoře v rámci obou kasačních opravných prostředků, nevyjádřilo však přání předložit písemnou formou nové skutečnosti.

28. Ústní vyjádření navrhovatelek a odpůrkyní v řízení o kasačním opravném prostředku, jakož i Komise, byla vyslechnuta na jednání, jež bylo pro obě věci společné a konalo se dne 14. prosince 2012 a uvedené účastnice řízení v něm byly vyzvány, aby se vyjádřily k relevanci bodu 8 rozsudku ze dne 19. září 1985, Hoogovens Groep v. Komise [17] pro účely kasačního opravného prostředku ve věci C-626/11 P.

29. Ve svém kasačním opravném prostředku ve věci C-625/11 P se navrhovatelky domáhají, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené usnesení ve věci T-268/10;

— zrušil napadené rozhodnutí; nebo

— podpůrně vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o jejich žalobě na neplatnost a

10 — Bod 11 napadeného usnesení ve věci T-268/10.
11 — Tamtéž (bod 31).
12 — Tamtéž (bod 39).
13 — Tamtéž (bod 40).
14 — Tamtéž (bod 42).
15 — Tamtéž (bod 43).
16 — Tamtéž (bod 41).
17 — 172/83 a 226/03, Recueil, s. 2831.

— uložil odpůrkyni náhradu nákladů vynaložených v řízení před Soudním dvorem, jakož i nákladů vynaložených v řízení před Tribunálem.

30. ECHA navrhuje, aby Soudní dvůr:

— prohlásil kasační opravný prostředek za neopodstatněný a

— uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

31. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— kasační opravný prostředek zamítl a

— uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

32. Svým kasačním opravným prostředkem ve věci C-626/11 P se navrhovatelky domáhají, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené usnesení ve věci T-1/10;

— zrušil napadené rozhodnutí; nebo

— podpůrně vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí o jejich žalobě na neplatnost a

— uložil odpůrkyni náhradu nákladů vynaložených v řízení před Soudním dvorem, jakož i nákladů vynaložených v řízení před Tribunálem.

33. ECHA navrhuje, aby Soudní dvůr:

— prohlásil kasační opravný prostředek za neopodstatněný a

— uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

34. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— kasační opravný prostředek zamítl a

— uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

III – Ke kasačním opravným prostředkům

A – *Úvodní poznámky k funkci zveřejňování právních aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, a zejména k používání internetu za tímto účelem*

35. Především je třeba uvést, že platnost čl. 59 odst. 10 nařízení č. 1907/2006 nebyl v rozsahu, v němž stanoví, že kandidátský seznam se „zveřejňuje“ a „aktualizuje“ na internetové stránce ECHA „po přijetí rozhodnutí o zahrnutí látky [do zmíněného seznamu],“ v rámci řízení před Tribunálem zpochybněn, takže je uvedená otázka vyloučena z projednávání v rámci tohoto kasačního opravného prostředku.

36. Skutečností však zůstává, že toto ustanovení, které, jak uvidíme, nutně tvoří jádro otázek nastolených oběma kasačními opravnými prostředky, jelikož vymezuje událost, na jejímž základě Tribunál prohlásil obě žaloby za neopodstatněné, vyvolává řadu otázek, jež podle mého názoru a přinejmenším v určité míře nemohou být pominuty.

37. V tomto ohledu je třeba připomenout, že funkcí zveřejnění právního aktu orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, jež vyplývá z požadavku právní jistoty, je především umožnit dotčeným subjektům přesně se seznámit s rozsahem povinností, které jim ukládá [18], a popřípadě též okamžik, od něhož tyto povinnosti začnou za normálních okolností [19] zakládat právní účinky, právě proto, aby byly tyto subjekty schopny v souladu s těmito skutečnostmi postupovat [20], a případně s plnou znalostí využít svého práva uplatnit prostředky nápravy proti zmíněnému aktu.

38. Stejně tak zveřejnění, které odpovídá formálním požadavkům, jejichž dodržení je samo o sobě podrobeno přezkumu Soudního dvora [21], rovněž umožňuje bezpečně určit datum, od něhož se má za to, že dotčené subjekty znají obsah aktů, jež se jich mohou dotýkat, a tudíž až na výjimky [22] určit okamžik, od něhož lze bezpečně, a tudíž obligatorně počítat lhůty, v nichž musí být tyto akty napadeny, i kdyby tato zveřejnění nebyla podmínkou jejich použitelnosti.

39. Právo na účinnou soudní ochranu zaručené článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie ukládá podle mého názoru rovněž posouzení podmínek přípustnosti prostředků nápravy v případech pochybností nebo obtíží tak, aby bylo usnadněno zkoumání ve věci, a tudíž i vlastní přístup k soudu, ovšem s výhradou práv a zájmů dalších účastníků řízení. Zmíněný přístup musí tudíž vést soud, k němuž byla podána žaloba, k tomu, aby ustanovení o lhůtách pro podání žaloby nevykládal s nadměrnou přísností a v každém případě nezvolil výklad, který by směřoval proti její přípustnosti [23].

40. To je ostatně důvod, proč podle ustálené judikatury lhůta pro podání žaloby proti určitému aktu započíná jeho skutečným zveřejněním, byť se žalobce s jeho obsahem seznámil před jeho zveřejněním, přičemž okamžik seznámení žalobce s aktem přichází v úvahu jakožto okamžik počátku běhu lhůty pouze podpůrně k okamžiku zveřejnění nebo oznámení aktu [24].

41. Po vyjasnění tohoto hlediska je nyní třeba zkoumat konkrétní formální požadavek „publicity“ „rozhodnutí“ o zahrnutí na kandidátský seznam prostřednictvím aktualizace zmíněného seznamu na internetové stránce ECHA, jak je stanoveno v čl. 59 odst. 10 nařízení č. 1907/2006, který musí být nutně porovnáván s obsahem „právního sdělení“ umístěného ECHA na uvedenou internetovou stránku. Podle znění toho, co toto právní sdělení označuje jako „disclaimer“, ECHA zejména prohlašuje, že „nepřijímá žádnou odpovědnost za obsah [své internetové stránky]“, a upřesňuje, že „nemůže zaručit, že dokument, zpřístupněný online přesně odpovídá svému úřednímu znění“ [25]. Je přinejmenším nesnadné nezohlednit tento „disclaimer“ v rámci posouzení dosahu a účinků této specifické formality zveřejnění.

18 — Viz rozsudky ze dne 20. května 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma a Salumificio S. Rita (C-108/01, Recueil, s. I-5121, bod 95), jakož i ze dne 11. prosince 2007, Skoma-Lux (C-161/06, Sb. rozh. s. I-10841, bod 38).

19 — K výjimkám ze zásady zákazu zpětné účinnosti viz zejména rozsudky ze dne 25. ledna 1979, Racke (98/78, Recueil, s. 69, body 19 et 20), jakož i ze dne 9. ledna 1990, SAFA (C-337/88, Recueil, s. I-1, bod 13).

20 — Viz rozsudek ze dne 10. března 2009, Heinrich (C-345/06, Sb. rozh. s. I-1659, body 42 až 44).

21 — V tomto ohledu , co se týče zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, zejména viz výše uvedené rozsudky Racke (bod 15) et SAFA (bod 12); k případu zveřejnění na internetu viz rozsudek ze dne 19. září 2002, Komise v. Belgie (C-221/01, Recueil, s. I-7835, body 44 a 45).

22 — Viz rozsudek ze dne 26. června 2012, Polsko v. Komise (C-335/09 P), a rozsudek Polsko v. Komise (C-336/09 P).

23 — K tomuto přístupu známému zejména ve Španělsku jako zásada *pro actione* viz Sáez Lara, C., „Tutela judicial efectiva y proceso de trabajo“, in: Casas Baamonde, M. E., a Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer, M., *Comentarios a la Constitución española*, Wolters Kluwer 2008, s. 603.

24 — Viz rozsudek ze dne 10. března 1998, Německo v. Rada (C-122/95, Recueil, s. I-973, body 35 až 39), a usnesení ze dne 25. listopadu 2008, TEA v. Komise, C-500/07 P, body 21 až 23).

25 — Tento dokument stažený v době ústního jednání je trvale přístupný prostřednictvím odkazu umístěného v dolní části každé stránky na internetové adrese (http://ECHA.europa.eu/fr/web/guest/legal-notice).

42. Článek 59 odst. 10 nařízení č. 1907/2006 by bylo možno vykládat jako ustanovení požadující určitou „publicitu“ „rozhodnutí“, které prozatím není určeno s dostatečnou přesností. Toto ustanovení naopak nelze, při neexistenci jakéhokoli ustanovení upravujícího toto zveřejnění na internetu [26] umožňujícího zejména bezpečně zaručit data zpřístupnění online [27], jakož i autentičnost, integritu a neměnnost informací zprostředkovaných po internetu [28], stavět na roveň skutečnému „zveřejnění“ se všemi právními důsledky, jež z něho plynou [29].

43. K tomu, aby bylo možno mít za to, že internetová stránka zaručuje platné splnění povinnosti zveřejnění v přísném smyslu tohoto pojmu, musí spočívat na technických základech, jež jsou s to zaručit, že „disclaimer“, jako je ten, jenž je umístěn na internetové stránce ECHA, nebude nezbytný přinejmenším pro část obsahu zmíněné stránky [30].

44. Kromě toho je třeba zdůraznit, že skutečnost, že čl. 59 odst. 10 nařízení č. 1907/2006 stanoví toto zveřejňování rozhodnutí o zahrnutí látky na kandidátský seznam, nutně neznamená, že vylučuje všechny ostatní formy zveřejňování zmíněných rozhodnutí, včetně zveřejnění na internetu. Správní rada ECHA by nepochybně mohla bez porušení tohoto ustanovení v interním nařízení ECHA stanovit, na základě zmocnění, jež jí udílí článek 78 nařízení č. 1907/2006, povinnost zmíněná rozhodnutí zveřejňovat v přísném smyslu tohoto výrazu.

45. Závěrem těchto úvodních poznámek chci zdůraznit, že jelikož platnost určitého způsobu zveřejnění, jako je způsob stanovený v čl. 59 odst. 10 nařízení č. 1907/2006, není v projednávané věci diskutována, nemohou být kasační opravné prostředky navrhovatelek posuzovány na základě takovýchto úvah. Vzhledem k významu tohoto zveřejnění, jakož i k okamžiku, v němž k němu v obou sporech došlo, mám ovšem za to, že se tyto úvahy musí uplatnit v celkovém posouzení obou kasačních opravných prostředků.

B – *Kasační opravný prostředek ve věci C-626/11 P (napadené usnesení ve věci T-1/10 prohlašující žalobu za předčasnou)*

1. Shrnutí argumentace účastníků řízení

46. Navrhovatelky v podstatě uvádějí jediný důvod kasačního opravného prostředku vycházející z nesprávného výkladu nařízení č. 1907/2006, jenž vedl k neuznání jejich práva na účinnou soudní ochranu.

26 — V tomto ohledu viz výše uvedený rozsudek Skoma-Lux (bod 48).

27 — Zejména na rozdíl od toho, co stanoví čl. 58 odst. 4 nařízení č. 1907/2006.

28 — Pro porovnání – Úřad pro publikace Evropské unie zaručuje autentičnost *Úředního věstníku Evropské unie*. Viz čl. 3 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Evropského parlamentu, Rady, Komise, Soudního dvora, Účetního dvora, Evropského hospodářského a sociálního výboru a Výboru regionů 2009/496/ES, Euratom ze dne 26. června 2009 o organizaci a způsobu práce Úřadu pro publikace Evropské unie (Úř. věst. L 168, s. 41).

29 — Tyto zásadní požadavky tvoří základ nařízení Rady (EU) č. 216/2013 o elektronickém vydávání *Úředního věstníku Evropské unie* (Úř. věst. L 69, s. 1); viz zejména body 8 a 10 odůvodnění, jakož i čl. 2 odst. 1 a čl. 4 odst. 1. Viz rovněž návrh nařízení Rady o elektronickém vydávání Úředního věstníku Evropské unie, předložený Komisí dne 4. dubna 2011 [COM(2011) 162 final], body 1.1 a 1.3 odůvodnění, bod 8 odůvodnění a čl. 1 odst. 2, a čl. 2 odst. 1 a 2 návrhu.

30 — Článek 2 odst. 1 nařízení č. 216/2013/EU upravující elektronické zveřejňování *Úředního věstníku Evropské unie* v tomto ohledu stanoví, že právní účinky této elektronické publikace spočívají v elektronickém podpisu založeném na kvalifikovaných osvědčeních a vytvořeném prostředky pro bezpečné vytváření podpisů v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy (Úř. věst. 2000, L 13, s. 12).

47. Přesněji řečeno Tribunálu vytýkají, že rozhodl, že skutečné „zahrnutí“ akrylamidu na kandidátský seznam, jak byl zveřejněn na internetové stránce ECHA, představovalo jediný akt, jenž měl zakládat právní účinky vůči třetím osobám v rámci postupu podle článku 59 nařízení č. 1907/2006, a nikoli jeho identifikaci jakožto látky splňující podmínky uvedené v článku 57 nařízení č. 1907/2006, jak byla provedena a jak s ní byly seznámeny prostřednictvím tiskové zprávy zveřejněné ECHA dne 7. prosince 2009.

48. ECHA, podporovaná Nizozemským královstvím a Komisí, naopak tvrdí, že Tribunál správně rozhodl, že rozhodnutí Výboru členských států, kterým byl akrylamid identifikován jako látka vzbuzující mimořádné obavy, bylo pouze přípravným rozhodnutím, jež nemělo zakládat právní účinky vůči třetím osobám, jelikož takovéto účinky mohlo mít pouze zveřejnění kandidátského seznamu aktualizované na internetové stránce ECHA.

2. Analýza

49. Na úvod je třeba zdůraznit, že podle napadeného usnesení ve věci T-1/10 byla žaloba podaná žalobkyněmi odmítnuta jakožto nepřípustná pouze z toho důvodu, že v okamžiku jejího podání nemělo napadené rozhodnutí zakládat právní účinky vůči třetím osobám [31]. Tribunál měl totiž za to, že jak vyplývá zejména z bodu 45 tohoto usnesení, zmíněné rozhodnutí nemohlo zakládat účinky před nabytím účinnosti rozhodnutí výkonného ředitele ECHA, jež bylo stanoveno ke dni 13. ledna 2010, a kterým bylo provedeno jednomyslné rozhodnutí Výboru členských států o zahrnutí akrylamidu na kandidátský seznam zveřejněné na internetové stránce ECHA.

50. Důvody napadeného usnesení ve věci T-1/10 jsou v mnoha ohledech stiženy nesprávným právním posouzením.

51. V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení čl. 33 odst. 3 ESUO [32], který upřesňoval formální požadavky, tzn. zveřejňování nebo oznamování, od nichž se odvíjel počátek běhu lhůt pro podání žalob na neplatnost, nebránila tomu, aby žalobce podal žalobu proti aktu počínaje okamžikem, kdy se projevily jeho účinky, aniž by vyčkal jeho zveřejnění nebo oznámení.

52. Nic v ustanoveních čl. 263 šestého pododstavce SFEU nebrání uplatnění této judikatury v projednávané věci.

53. Z veškeré judikatury Soudního dvora naopak vyplývá, že právo na účinnou soudní ochranu vyžaduje, aby měl každý jednotlivec právo podat žalobu na neplatnost právního aktu, zakládá-li tento akt právní účinky vůči třetím osobám, a tudíž se jej může dotýkat, a splňuje-li dotčená osoba další podmínky pro přípustnost žaloby, od okamžiku, kdy se dozví o původci, obsahu a důvodech zmíněného aktu, aniž by byla vůči ní namítána předčasnost zmíněné žaloby, a to ani v případě, má-li být zmíněný akt ještě zveřejněn nebo oznámen, a tedy před splněním těchto případných formalit.

31 — Viz zejména body 41 a 46 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

32 — Viz výše uvedený rozsudek Hoogovens Groep v. Komise (bod 8).

54. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury, podání žaloby na neplatnost musí být možné vůči veškerým aktům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie zakládajícím účinky vůči třetím osobám [33], tzn. závazné právní účinky, jež se mohou dotknout jejich zájmů tím, že kvalifikovaným způsobem změní jejich právní postavení [34], přičemž zmíněné účinky musí být posouzeny na základě objektivních kritérií, které se týkají podstaty daného aktu [35] a v případě potřeby zohlední souvislosti jeho přijetí [36].

55. Jakmile tedy určitý akt zakládá vzhledem k svému obsahu a podmínkám, za nichž k němu došlo, určitým a jednoznačným způsobem [37] právní účinky vůči třetím osobám, představuje napadnutelný akt ve smyslu článku 263 SFEU, nezávisle na jeho zveřejnění nebo oznámení.

56. Zveřejnění aktu je, jak taktéž vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, podmínkou jeho namítatelnosti [38], která tak zahajuje lhůtu pro podání žaloby proti němu. Zveřejnění aktu sice zahájí běh lhůty pro podání žaloby, po jejímž uplynutí se akt stává konečným, ale naopak nepředstavuje podmínku vzniku práva podat žalobu proti tomuto aktu.

57. V projednávané věci Tribunál jednak konstatoval, že akt identifikace určité látky jakožto látky vzbuzující mimořádné obavy, přijatý postupem podle článku 59 nařízení č. 1907/2006, implikuje právní povinnosti, zejména pak informační povinnosti stanovené čl. 7 odst. 2, čl. 31 odst. 1 písm. c) a čl. 3 písm. b), jakož i čl. 33 odst. 1 a 2 nařízení č. 1907/2006 [39]. Dále uznal, že orgán ECHA pověřený zahrnutím látky na kandidátský seznam nemá žádný rozhodovací prostor týkající se tohoto zahrnutí do seznamu, dospěl-li Výbor členských států k jednomyslné dohodě [40].

58. Tribunál nicméně dospěl k závěru, že akt identifikace látky jakožto látky vzbuzující mimořádné obavy nezakládá právní účinky vůči třetím osobám před jejím zahrnutím na kandidátský seznam zveřejněný na internetové stránce ECHA [41] a přesněji řečeno před nabytím účinnosti rozhodnutí ředitele ECHA nařizujícího zveřejnění kandidátského seznamu [42]. Dospěl k formálnímu závěru, že běh lhůty pro „podání žaloby proti aktu identifikace určité látky jakožto látky vzbuzující mimořádné obavy […] může započít teprve ‚zveřejněním' [kandidátského] seznamu, který obsahuje tuto látku".

59. Jedná se tedy o skutečný okamžik zveřejnění kandidátského seznamu na internetové stránce ECHA, přesněji řečeno okamžik aktualizace tohoto seznamu, který splývá s okamžikem nabytí účinnosti zmíněného rozhodnutí, jež bylo Tribunálem považováno za základ počátku běhu lhůt pro podání žaloby v projednávané věci [43] a na jehož základě dospěl Tribunál k závěru o předčasnosti žaloby podané žalobkyněmi.

60. Tribunál tak dospěl k nesprávnému závěru ohledně jak dosahu účinků zveřejnění právních aktů Unie, tak i výkladu pojmu „napadnutelný akt" ve smyslu článku 263 SFEU.

33 — Viz rozsudky ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada (22/70, Recueil, s. 263, body 39 a 42), jakož i ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament (294/83, Recueil, s. 1339, bod 24).

34 — Viz rozsudek ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise (60/81, Recueil, s. 2639, bod 9).

35 — Viz zejména rozsudek ze dne 19. prosince 2012, Komise v. Planet (C-314/11 P, body 94 a 95).

36 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2010, Internationaler Hilfsfonds v. Komise (C-362/08 P, Sb. rozh. s. I-669, bod 58).

37 — Viz rozsudek ze dne 26. května 1982, Německo a Bundesanstalt für Arbeit v. Komise (44/81, Recueil, s. 1855, body 8 až 12).

38 — Viz zejména rozsudek ze dne 29. května 1974, König (185/73, Recueil, s. 607, bod 6); výše uvedené rozsudky Racke (bod 15); Skoma-Lux (bod 37); Heinrich (bod 43), a rozsudek ze dne 12. července 2012, Pimix (C-146/11, bod 33).

39 — Viz bod 42 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

40 — Viz bod 46 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

41 — Tamtéž (body 45 a 50).

42 — Viz body 7 a 45 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

43 — Viz zejména bod 50 napadeného usnesení ve věci T-1/10.

61. Proto se Tribunál svým závěrem, že žaloba na neplatnost podaná žalobkyněmi proti rozhodnutí ECHA o zařazení akrylamidu na kandidátský seznam byla předčasná, jelikož byla podána před zveřejněním zmíněného seznamu na internetové stránce ECHA, dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu ustanovení čl. 263 šestého pododstavce SFEU.

62. Je třeba dodat, že – jak ostatně bylo uvedeno Nizozemským královstvím i Komisí v rámci řízení před Tribunálem – právě rozhodnutí výkonného ředitele ECHA o zahrnutí určité látky na kandidátský seznam musí být považováno za konečný akt, který ukončuje postup stanovený článkem 59 nařízení č. 1907/2006.

63. Zveřejnění aktualizovaného kandidátského seznamu na internetové stránce ECHA představuje pouze faktický úkon umožňující oznámit konečné rozhodnutí ECHA dotčeným subjektům [44], třebaže právě tento postup podmiňuje v projednávané věci napadnutelnost zmíněného rozhodnutí uvedenými subjekty a určuje okamžik, jímž se počíná běh propadné lhůty pro podání žalob proti témuž rozhodnutí.

64. Konečně při neexistenci jiné formy oficiální informace o zahrnutí určité látky na kandidátský seznam, jako je zveřejnění rozhodnutí výkonného ředitele ECHA anebo jeho oznámení dotčeným subjektům, které předložily informace podle čl. 59 odst. 4 nařízení č. 1907/2006, je přípustnost žaloby podané těmito subjekty, jakmile se dozvědí o takovémto zahrnutí na kandidátský seznam, tím odůvodněnější.

65. Napadené usnesení ve věci T-1/10 musí být tudíž zrušeno a věc musí být vrácena Tribunálu, aby rozhodl o dalších žalobních důvodech a argumentech předložených účastníky řízení, a zejména o dalších důvodech nepřípustnosti uplatňovaných ECHA v její námitce nepřípustnosti. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že pokud by Tribunál dospěl k závěru o přípustnosti žaloby podané žalobkyněmi, tento závěr by měl z důvodu litispendence automaticky za následek nepřípustnost žaloby podané těmito žalobkyněmi v rámci věci T-268/10, jež je předmětem kasačního opravného prostředku ve věci C-625/11 P, a kterou nyní přezkoumám, za předpokladu, že tomuto kasačnímu opravnému prostředku bude vyhověno a věc bude vrácena Tribunálu.

C – Kasační opravný prostředek ve věci C-625/11 P (napadené usnesení ve věci T-268/10, které prohlásilo žalobu za opožděnou)

1. Shrnutí argumentace účastníků řízení

66. Navrhovatelky uvádějí v podstatě jediný důvod kasačního opravného prostředku vycházející z toho, že se Tribunál dopustil nesprávného posouzení při výkladu čl. 102 odst. 1 svého jednacího řádu, jakož i judikatury týkající se lhůt pro podání žaloby, jež vedlo k porušení jejich práva na účinnou soudní ochranu. Uvádějí, že čtrnáctidenní lhůta stanovená v tomto ustanovení musí být uplatněna u všech zveřejněných aktů nezávisle na způsobu tohoto zveřejnění, a nikoli pouze v případě aktů zveřejněných v *Úředním věstníku Evropské unie*.

67. ECHA, kterou ve všech bodech podporuje Nizozemské království, má naopak za to, že čtrnáctidenní lhůtu stanovenou článkem 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu nelze uplatnit v případě zveřejnění aktu na internetu. Jelikož unijní právní předpisy týkající se lhůty pro podání žaloby musí být uplatňovány striktně, oblast působnosti tohoto ustanovení nelze rozšiřovat mimo rámec změny zmíněného jednacího řádu, neboť v opačném případě by došlo k porušení zásady právní jistoty. ECHA v tomto ohledu trvá rovněž na tom, že mezi zveřejněním na internetu a zveřejněním v *Úředním věstníku Evropské unie* je rozdíl.

44 — V témže smyslu viz usnesení ze dne 28. června 2011, Verein Deutsche Sprache v. Rada (C-93/11 P, bod 26).

68. Komise zdůrazňuje, že se navrhovatelky ve svém kasačním opravném prostředku omezují na kritiku diskriminačního či svévolného zacházení, jemuž byly údajně vystaveny. Jak však konstatoval Tribunál v bodě 38 napadeného usnesení ve věci T-268/10, promlčecí lhůta stanovená v projednávané věci žalobkyním, která nezohledňuje čtrnáctidenní lhůtu stanovenou v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu, se uplatní bez rozdílu na všechny účastníky řízení nalézající se ve stejném postavení jako ony.

2. Analýza

69. Úvodem je třeba zdůraznit, že podle napadeného usnesení ve věci T-268/10 Tribunál žalobu žalobkyň odmítl jakožto nepřípustnou z důvodu prekluze, jelikož lhůta čtrnácti dnů stanovená v čl. 102 odst. 1 jeho jednacího řádu nemohla být v rozporu se zněním tohoto článku použita na akty, které stejně jako akt napadený v projednávané věci nejsou zveřejňovány v *Úředním věstníku Evropské unie*, ale výlučně na internetu [45], přičemž bylo upřesněno, že v projednávané věci nelze uznat omluvitelný omyl [46].

70. Odůvodnění napadeného usnesení ve věci T-268/10 je rovněž stiženo nesprávným právním posouzením.

71. Je třeba konstatovat, že jednací řád Tribunálu, ostatně stejně jako jednací řád Soudního dvora [47], neobsahuje žádná ustanovení odpovídající ustanovením jeho čl. 102 odst. 1, co se konkrétně týče zveřejňování aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie na internetu.

72. Mnohem obecněji je nutno konstatovat, že unijní právní předpisy týkající se lhůt pro podání žaloby neobsahují žádné ustanovení upravující zveřejňování aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie na internetu, takže Soudnímu dvoru přísluší uzavřít tuto mezeru v právních přepisech a zaručit právo na účinnou soudní ochranu [48] v souladu s obecnými právními zásadami a nyní i článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie [49] vykládané ve světle čl. 6 odst. 1 a článku 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě.

73. V tomto ohledu sice z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá [50], jak již dříve připomenul Soudní dvůr [51], že právo na přístup ke spravedlnosti, jehož zvláštní hledisko představuje právo na přístup k soudu, není absolutní a podléhá omezením, zejména co se týče podmínek přípustnosti žaloby, jehož součást tvoří stanovení propadné lhůty [52].

45 — Viz zejména bod 34 napadeného usnesení ve věci T-268/10.

46 — Viz zejména bod 41 napadeného usnesení ve věci T-268/10.

47 — V tomto ohledu viz článek 50 nového jednacího řádu Soudního dvora schváleného Radou Evropské unie dne 24. září 2012, jehož znění je v podstatě totožné se zněním čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Viz též totožná ustanovení čl. 81 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora Evropských společenství ze dne 19. června 1991 (Úř. věst. L 176, s. 7).

48 — Viz rozsudek ze dne 28. února 2013, Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB (C-334/12 RX-II, body 40 až 46).

49 — Viz zejména rozsudek ze dne 8. prosince 2011, KME Germany a další v. Komise (C-389/10 P, Sb. rozh. s. I-13125, bod 119).

50 — Viz zejména ESLP, rozsudky Pérez de Rada Cavanilles v. Španělsko ze dne 28. října 1998 (stížnost č. 28090/95, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-VIII, § 44), a Anastasakis v. Řecko ze dne 6. prosince 2011 (stížnost č. 41959/08, dosud nezveřejněná v *Sbírce rozsudků a rozhodnutí*, § 24).

51 — Viz usnesení ze dne 16. října 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise (C-73/10 P, Sb. rozh. s. I-11535, bod 53), a výše uvedený rozsudek Přezkum Arango Jaramillo a další v. EIB (bod 43).

52 — Viz usnesení ze dne 17. května 2002, Německo v. Parlament a Rada (C-406/01, Recueil, s. I-4561, bod 20), jakož i výše uvedené usnesení Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise (body 48 až 50).

74. Stejně tak je ovšem třeba připomenout, že se jednotlivci sice musí připravit na to, že budou uplatňována pravidla přípustnosti, ta však musí sledovat legitimní cíl a zůstávat přiměřenými, a tudíž nemohou omezovat jejich přístup k soudu způsobem nebo v rozsahu, který by se negativně dotýkal podstaty jejich práva [53]. Použití těchto pravidel jim nesmí bránit v uplatňování způsobů soudní ochrany práv, jež jsou jim k dispozici [54].

75. Právě ve světle těchto zásad je třeba zkoumat, zda Tribunál mohl právem nepřihlédnout ke čtrnáctidenní lhůtě stanovené v čl. 102 odst. 1 svého jednacího řádu, a tudíž prohlásit žalobu žalobkyň za podanou po uplynutí propadné lhůty, aniž jim přiznal možnost dovolávat se omluvitelného omylu.

a) K otázce, zda se čtrnáctidenní lhůta uplatní na akty zveřejněné na internetu

76. V tomto ohledu je třeba především poznamenat, že samotné znění čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu není prosto nejednoznačnosti, jelikož toto ustanovení nejprve odkazuje na zveřejňování aktů obecně a poté se, *in fine*, věnuje pouze zveřejňování v *Úředním věstníku Evropské unie*.

77. Bylo by tudíž možno zastávat názor, oproti tomu, co rozhodl Tribunál, že toto ustanovení neobsahuje zvláštní úpravu počítání lhůt pro podání žalob proti „aktům zveřejněným v *Úředním věstníku Evropské unie*“, ale upravuje obecně počítání lhůt pro podání žaloby proti aktům zveřejněným, zejména na rozdíl od aktů oznámených. Upřesnění ohledně zveřejňování v *Úředním věstníku Evropské unie* by tak bylo takřka nevýznamné, a představovalo by relikt z doby, kdy neexistoval internet a kdy nebylo možno představit si nic jiného než zveřejnění v obligátní tištěné podobě v *Úředním věstníku Evropské unie*.

78. Pouhá analýza doslovného znění tohoto ustanovení jednacího řádu Tribunálu však nemůže být považována za dostatečnou pro podání odpovědi na zásadní otázku nastolenou touto věcí a v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora musí být vykládána s ohledem na její souvislosti a cíle, které sleduje [55].

79. V projednávané věci vychází lhůta čtrnácti dnů stanovená v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu z nutnosti zajistit, aby všichni jednotlivci v Evropské unii měli k dispozici stejnou lhůtu pro podání žaloby proti aktům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie zveřejněným v *Úředním věstníku Evropské unie* počítanou nikoli od oficiálního zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, jak je obvykle uvedeno na každé jeho částce, ale od okamžiku, kdy lze mít rozumně za to, že *Úřední věstník Evropské unie* je vskutku dostupný, jelikož normálně dorazil do všech členských států Unie. Soudní dvůr již ostatně rozhodl, že zveřejnění elektronické verze *Úředního věstníku Evropské unie* nelze považovat za formu zpřístupnění právních předpisů Společenství postačující k zajištění jejich napadnutelnosti [56].

80. Tato lhůta čtrnácti dnů tak měla, se zohledněním výše uvedené funkce, zaručovat rovné zacházení se všemi jednotlivci v Unii. Představuje tedy v určitém smyslu paušální latentní dobu zajišťující dodržování obecné zásady rovnosti v unijním právu v oblasti žalob na neplatnost.

53 — Viz zejména ESLP, rozsudek Brualla Gómez de la Torre v. Španělsko ze dne 19. prosince 1997 (stížnost č. 26737/95, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-VIII, s. 2955, § 33), a výše uvedený rozsudek Pérez de Rada Cavanilles v. Španělsko (§ 44).

54 — Viz zejména ESLP, rozsudek Société Anonyme „Sotiris a Nikos Koutras ATTEE“ v. Řecko ze dne 16. listopadu 2000 (stížnost č. 39442/98, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 2000-XII, § 20), jakož i výše uvedený rozsudek Anastasakis v. Řecko (§ 24).

55 — Viz zejména rozsudky ze dne 24. října 1996, Eismann (C-217/94, Recueil, s. I-5287, bod 16); ze dne 16. ledna 2003, Maierhofer (C-315/00, Recueil, s. I-563, bod 27), a ze dne 15. července 2004, Harbs (C-321/02, Sb. rozh. s. I-7101, bod 28).

56 — Viz výše uvedený rozsudek Skoma-Lux (body 47 až 50).

81. V důsledku toho pouhá skutečnost, že je stanoveno zveřejnění aktu na internetu, nedovoluje „ignorovat“ lhůtu čtrnácti dnů stanovenou v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Naopak, a při neexistenci výslovného ustanovení upravujícího zveřejňování aktů orgánů, institucí a jiných subjektů Unie na internetu, musí být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že zmíněná lhůta musí být v souladu s obecnou zásadou rovnosti a při neexistenci naléhavých důvodů pro opačný postup [57] považována za použitelnou při počítání lhůt pro podávání žalob proti všem zveřejněným právním aktům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie nezávisle na způsobu jejich zveřejnění.

b) K omluvitelnému omylu

82. V každém případě, a mimo rámec tohoto výkladu ustanovení čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu *pro actione*, přísluší tomuto soudnímu orgánu posuzovat případný omluvitelný omyl žalobkyň s přihlédnutím k veškerým okolnostem projednávané věci.

83. Pojem „omluvitelný omyl“ totiž míří na mimořádné okolnosti, zejména takové, za nichž dotčený orgán zvolil jednání, jež bylo samo o sobě nebo v rozhodující míře s to vyvolat pochopitelný stav nejistoty jednotlivce, jenž je v dobré víře a jedná s péčí běžně informovaného hospodáře [58], avšak Soudní dvůr rovněž upřesnil [59], že nemůže být omezován jen na tento případ a může vyplývat z nejrůznějších mimořádných okolností [60].

84. Tribunál v projednávané věci rozhodl, že omyl žalobkyň „spočívá v nesprávném výkladu buď článku 102 odst. 2, nebo čl. 101 odst. 1 [jednacího řádu Tribunálu]“, což jsou ustanovení, která nevyvolávají žádné výkladové obtíže.

85. Soudní dvůr sice v usnesení citovaném Tribunálem [61] rozhodl, že úprava lhůt pro podání žalob nevykazuje zvláštní výkladové obtíže, avšak Soudní dvůr měl na mysli pouze modality počítání zmíněných lhůt. Pouze z tohoto usnesení nelze vyvozovat, že otázka počítání lhůt pro podání žalob proti právním aktům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie zveřejňovaných výlučně na internetu je naprosto jasná a neponechává žádný prostor pro rozumnou pochybnost.

86. Neexistence jakéhokoli výslovného ustanovení a jakékoli konkrétní judikatury k modalitám počítání lhůt pro podání žalob proti právním aktům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie zveřejňovaných výlučně na internetu měla naopak Tribunál přimět k tomu, aby při posuzování podmínek pro zjištění omluvitelného omylu ve světle práva na účinnou soudní ochranu zohlednil veškeré okolnosti projednávané věci.

87. Nejednoznačnost znění čl. 102 odst. 1 jeho jednacího řádu spolu s okolností, že péče, s níž se žalobkyně domnívaly, že musí vykonávat své právo podat žalobu, byla sankcionována usnesením vydaným téhož dne, jež prohlásila jejich žalobu za nepřípustnou jakožto předčasnou, měla Tribunál přimět k tomu, aby v projednávané věci připustil existenci omluvitelného omylu.

88. Tribunál se tudíž dopustil nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 263 šestého pododstavce SFEU a čl. 102 odst. 1 svého jednacího řádu, když dospěl k závěru, že žaloba na neplatnost podaná žalobkyněmi proti rozhodnutí ECHA o zahrnutí akrylamidu na kandidátský seznam byla opožděná, a že tato opožděnost nebyla důsledkem omluvitelného omylu.

57 — Viz rozsudek ze dne 5. dubna 1979, Orlandi v. Komise (117/78, Recueil, s. 1613, body 10 a 11).

58 — Viz rozsudky ze dne 15. prosince 1994, Bayer v. Komise (C-195/91 P, Recueil, s. I-5619, bod 26); usnesení ze dne 27. listopadu 2007, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret a Akar v. Komise (C-163/07 P, Sb. rozh. s. I-10125, bod 36); ze dne 14. ledna 2010, SGAE v. Komise (C-112/09 P, Sb. rozh. s. I-351, bod 20); jakož i výše uvedený rozsudek Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert v. Komise (bod 42).

59 — Viz výše uvedený rozsudek Bayer v. Komise (bod 26).

60 — Viz výše uvedené usnesení SGAE v. Komise (bod 29).

61 — Viz výše uvedené usnesení Německo v. Parlament a Rada (bod 21).

89. Napadené usnesení ve věci T-268/10 musí být tudíž zrušeno a věc musí být vrácena Tribunálu, aby rozhodl o dalších žalobních důvodech a argumentech předložených účastníky řízení; přitom je však třeba připomenout, že zmíněná žaloba musí být odmítnuta jakožto nepřípustná z důvodu litispendence, pokud bude žaloba ve věci T-1/10 vrácené Tribunálu prohlášena za přípustnou.

IV – Závěry

90. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

Ve věci C-625/11 P:

1) Usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 21. září 2011, PPG a SNF v. ECHA (T-268/10), se zrušuje.

2) Věc se vrací zpět Tribunálu Evropské unie.

3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Ve věci C-626/11 P:

1) Usnesení Tribunálu Evropské unie ze dne 21. září 2011, PPG a SNF v. ECHA (T-1/10), se zrušuje.

2) Věc se vrací zpět Tribunálu Evropské unie.

3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.